

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 3Cpr/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917205847
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Krajčiová
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2021:5917205847.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudkyňou JUDr. Renátou Krajčiovou v spore žalobcu: Ing. V. B., K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, U., zast. Zukalová - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Černyševského 3761/46, 851 01 Bratislava, IČO: 36859354, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s, so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zast. SEDLAČKO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36853186, o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd zamietá žalobu o zaplatenie sumy 78.458,06 eur v hrubom titulom náhrady mzdy spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1401,77 EUR v hrubom od 7.10.2014 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1468,50 EUR v hrubom od 7.11.2014 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1176,80 EUR v hrubom od 7.12.2014 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1149,28 EUR v hrubom od 7.1.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.480,50 EUR v hrubom od 7.2.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1480,50 EUR v hrubom od 7.3.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.076,74 EUR v hrubom od 7.4.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.413,22 EUR v hrubom od 7.5.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1680,50 EUR v hrubom od 7.6.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2680,50 EUR v hrubom od 7.7.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 734,37EUR v hrubom od 7.8.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1367,30 EUR v hrubom od 7.9.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1458,70EUR v hrubom od 7.10.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1535,47 EUR v hrubom od 7.11.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1528,16 EUR v hrubom od 7.12.2015 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1321,84 EUR v hrubom od 7.1.2016 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1721 EUR v hrubom od 7.2.2016 do zaplatenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1639,07 EUR v hrubom od 7.3.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1660,84 EUR v hrubom od 7.4.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1819 EUR v hrubom od 7.5.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1819 EUR v hrubom od 7.6.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1819 EUR v hrubom od 7.7.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 866,20 EUR v hrubom od 7.8.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1423,58 EUR v hrubom od 7.9.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1736,34 EUR v hrubom od 7.10.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1732,39 EUR v hrubom od 7.11.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1736,34 EUR v hrubom od 7.12.2016 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1488,30 EUR v hrubom od 7.1.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1854,50 EUR v hrubom od 7.2.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1669,05 EUR v hrubom od 7.3.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1854,50 EUR v hrubom od 7.4.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1854,50EUR v hrubom od 7.5.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1854,50 EUR v hrubom od 7.6.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1770,22 EUR v hrubom od 7.7.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1236,35 EUR v hrubom od 7.8.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1209,48 EUR v hrubom od 7.9.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1766,20EUR v hrubom od 7.10.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1770,22 EUR v hrubom od 7.11.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 1685,92 EUR v hrubom od 7.12.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00% ročne

zo sumy 1412,97 EUR v hrubom od 7.1.2018 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 258,06 EUR v hrubom od 7.2.2018 do zaplattenia.

II. Súd priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnutím vydaným súdnym úradníkom.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Ružomberok svojom rozsudkom zo dňa 30.11.2018 č.k. 3Cpr/16/2017-326 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu uvedenú vo výroku I., vrátane príslušenstva, v ostatnej časti žalobu zamietol, návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80,38%. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v tomto spore si uplatňoval žalobca voči žalovanému nárok na zaplattenie sumy 86.989,13 eur titulom náhrady mzdy pri iných prekážkach v práci na strane zamestnávateľa, t.j. z dôvodu neprideľovania práce podľa pracovnej zmluvy zo strany zamestnávateľa. Žalobca svoj nárok odôvodnil s poukazom na skutočnosť, že po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu je neplatné, žalovaný, ani jeho právny predchodca ho nevyzvali nastúpiť do práce, nevytvorili podmienky pre výkon jeho práce, neumožnili mu výkon práce. Taktiež žalobca poukázal, že žalovaný, resp. ani jeho právny predchodca si nesplnili zákonnú povinnosť prihlásiť žalobcu do systému Sociálnej poisťovne, hoci pracovný pomer žalobcu trval. V zmysle ustálenej judikatúry v prípade, že zamestnávateľ po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru neprideľuje prácu v rozpore s ustanovením § 47 ods. 1 Zákonníka práce, ide o prekážku na strane zamestnávateľa podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce a zamestnanec po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku a túto náhradu nemožno znížiť, poprípade nepriznať, aj keby o to zamestnanec žiadal (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4CDo 204/2009). Preto súd dospel k záveru, že základ nároku uplatňovaného žalobcom v tomto spore voči žalovanému je oprávnený, avšak len za obdobie do 04.01.2018, kedy bol vyzvaný žalobca žalovaným písomnou formou nastúpiť do práce, dostaviť sa na pracovisko, ako vyplynulo z oboznámenia s touto listinou a s vykonaného dôkazu výsluchom svedka JUDr. Štefana Orosiho.

2. Uznesením Krajského súdu v Žiline, č.k. 6CoPr/1/2019-429 zo dňa 25.03.2020 bol rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Cpr/16/2017-326 zo dňa 30.11.2018 vo výrokoch I. a IV. zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšnej časti (t. j. vo výrokoch II. a III.) zostal rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Cpr/16/2017-326 zo dňa 30.11.2018 nedotknutý. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prejednávanej veci súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti návrhu žalovaného na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy žalovaného za obdobie presahujúce 12 mesiacov nezohľadnil aj sociálnu funkciu náhrady mzdy za toto obdobie, ktorá vyžaduje skúmanie a posúdenie celkovej sociálnej situácie zamestnanca, pre ktoré posúdenie je potrebné tiež zistiť aj to, či sa žalobca zamestnal u iného zamestnávateľa, na ktorú skutočnosť žalovaný navrhoval vykonať dokazovanie vyžiadanim dokladov, prípadne informácií zo Sociálnej poisťovne. Vzhľadom na to, súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pre ktoré žalovaným navrhnuté dokazovanie nevykonal. V ďalšom konaní okresný súd vytýči pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu, pričom opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou. Na pojednávaní vykoná dokazovanie (výsluchom strán i listinnými dôkazmi), predložené obidvomi procesnými stranami v konaní a vysporiada sa aj s prípadnými ďalšími návrhmi procesných strán na doplnenie dokazovania. Po náležitom zistení skutkového stavu okresný súd opätovne rozhodne vo veci samej, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

3. Žalobca vo vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 19.05.2020 uviedol, že zo znenia Rozhodnutia KS vyplýva, že celé odôvodnenie je postavené na právnej argumentácii, ktorá sa vzťahuje na priznanie náhrady mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce. V prípade sporu o náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru sa môže uplatniť moderačné právo súdu a v zmysle ustálenej judikatúry môže súd rozhodnúť o znížení alebo nepriznaní náhrady mzdy prevyšujúcej 12-násobok náhrady mzdy. Toto pravidlo sa v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce uplatňuje v sporoch o určenie neplatnosti skončenia pomeru a náhradu mzdy podľa § 79 ods.

2 Zákonníka práce; konanie o náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce medzi žalobcom a žalovaným prebieha na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. IOC/80/2011. Opakovane uviedli, že spor vedený na Okresnom súde Ružomberok, sp. zn. 3Cpr/16/2017, je sporom o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom z titulu prekážok v práci podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce z dôvodu neprideľovania práce žalobcovi ako zamestnancovi. Ide o úplne iný spor čo do hmotnoprávneho základu, na ktorý sa § 79 ods. 2 Zákonníka práce neuplatňuje. Možnosť znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy patriacu zamestnancovi podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce považuje žalobca za výrazný zásah do jeho práv na mzdu ako zamestnanca, ktoré mu je garantované Zákonníkom práce, ktoré musí byť zo strany Krajského súdu Žiliny dôkladne a presvedčivo odôvodnené. Legitímne očakávanie žalobcu v rozhodnutí KS neboli naplnené, pretože v znení odôvodnenia Rozhodnutia KS (body 42.46) sa právna argumentácia zaoberá iba právnym posúdením náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce a jej znížením, teda úplne inou právnou otázkou, ktorá nie je predmetom sporu vedeného na Okresnom súde Ružomberok, ale na Okresnom súde Bratislava I. Rozhodnutie KS nedáva žalobcovi odpoveď na základnú otázku, na základe ktorého ustanovenia hmotného práva je oprávnený súd uplatniť moderačné právo znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy zamestnancovi; ktorému neprideľuje zamestnávateľ prácu z dôvodu prekážky v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. V znení Rozhodnutia KS sa súd vôbec nezaobrá otázkou náhrady mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, ktorá je predmetom žaloby, riešenie tejto otázky je v Rozhodnutí KS a jeho odôvodnení úplne opomenuté. Podľa názoru žalobcu hmotnoprávna úprava uvedená v § 142 ods. 3 Zákonníka práce neumožňuje krátiť alebo nepriznať náhradu mzdy zamestnanca z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa, ktorý neprideľoval prácu zamestnancovi, ak bol zamestnanec pripravený prácu vykonávať. Právo zamestnanca na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce vo výške priemerného zárobku patrí zamestnancovi počas trvania celej prekážky v práci, ak nie je v Zákonníku práce uvedené inak (napr. Zákonník práce uvádza, že pracovná neschopnosť a čerpanie dovolenky sú osobné prekážky na strane zamestnanca, ktoré prekážku v práci na strane zamestnávateľa dočasne prerušujú). Skutočnosť, že si zamestnanec našiel inú prácu a z nej mal príjem, aby si zabezpečil životné potreby, teda iný pracovný pomer, nie je v zmysle Zákonníka práce považovaná za prekážku v práci na strane zamestnanca, ktorá by mohla „prerušiť“ trvanie prekážky v práci na strane zamestnávateľa a počas trvania ktorej by zamestnancovi nepatriala náhrada mzdy. Ak by sme prijali túto právnu argumentáciu, potom zamestnanci, ktorí v súčasnej situácii pandémie našli prácu u iného, sekundárneho zamestnávateľa, pretože sú na prekážkach v práci z dôvodu na strane ich primárneho zamestnávateľa, po ukončení a návrate do primárnej práce by museli tento príjem priznať primárnemu zamestnávateľovi, ktorý by im krátil ich náhradu mzdy z dôvodu prekážky v práci, a teda by od svojho primárneho zamestnávateľa dostal iba „doplatok“ ku náhrade mzdy z dôvodu prekážok v práci, resp. žiadnu mzdu, ak by zarobili porovnateľný zárobok u sekundárneho zamestnávateľa počas pandémie. Takýto výklad Zákonníka práce považujeme za absolútne nesprávny, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a poškodzuje práva zamestnanca na mzdy a obmedzuje jeho právo na zamestnanie a tiež poškodzuje trh práce. Na základe rozhodnutia KS, ako aj výzvy súdu, priložil žalobca podklady zo Sociálnej poisťovne, v ktorých sú uvedené vymeriavacie základy žalobcu za obdobie od septembra 2014 do januára 2018. Príjem žalobcu bol podstatne nižší, ako by mal, ak by mu žalovaný prideľoval riadne prácu podľa platnej pracovnej zmluvy, na čo bol žalovaný povinný od septembra 2014. Žalobca žiadal súd, aby na priložené doklady zo Sociálnej poisťovne pri rozhodovaní neprihliadal.

4. Žalovaný vo vyjadrení, ktoré súdu doručil dňa 11.06.2020 uviedol, že podľa žalobcu založil odvolací súd svoje rozhodnutie na interpretácii nesprávnej právnej normy, čím mal rozhodnutie zaťažiť vadou zmätčnosti a nevykonateľnosti. Odôvodnenie rozhodnutia údajne nedáva odpoveď na otázku, na základe ktorej normy možno zamestnancovi krátiť nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 ZP. So spochybňovaním záverov odvolacieho súdu sa nemožno stotožniť. Právny názor odvolacieho súdu k možnosti znížiť, resp. nepriznať náhradu mzdy z dôvodu neprideľovania práce podľa pracovnej zmluvy je jasne a zrozumiteľne vyjadrený v ods. 42 a 43 odôvodnenia uznesenia KS v Žiline: „V posudzovanom prípade sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že skutočnosť, že žalobca sa v dôsledku neplatne skončeného pracovného pomeru zamestnal, nemôže byť dôvodom na zníženie/ nepriznanie povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru za celé žalované obdobie a tiež, že vykonaným dokazovaním zistené skutkové zistenia o pracovných aktivitách žalobcu po neplatnom skončení pracovného pomeru, o výške ním dosahovaných príjmov v rozhodnom období, sú pre rozhodovanie sporu irelevantné.“ „V prejednávanej veci súd prvej inštancie (...) nezohľadnil aj sociálnu funkciu náhrady mzdy za toto obdobie, ktorá vyžaduje skúmanie a posúdenie celkovej sociálnej situácie zamestnanca, pre ktoré posúdenie je potrebné tiež

zistiť aj to, či sa žalobca zamestnal u iného zamestnávateľa, na ktorú skutočnosť žalovaný navrhoval vykonať dokazovanie vyžiadanim dokladov, prípadne informácií zo Sociálnej poisťovne. Vzhľadom na to, súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pre ktoré žalovaným navrhnuté dokazovanie nevykonával.“ Odvolací súd tak jednoznačne uzavrel, že náhrada mzdy má primárne slúžiť ako kompenzácia za výpadok v príjmovej zložke zamestnanca, pre ktorý nemohol uspokojovať svoje potreby. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu mzdy je preto potrebné individuálne vyhodnotiť celkovú sociálnu situáciu zamestnanca. Vzhľadom na absentujúcu právnu úpravu je analogické použitie § 79 ods. 2 ZP, v intenciách rozsudku NS SR zo dňa 26.3.2019 sp. zn. 4Cdo 125/2018, v tomto prípade nevyhnutné. Súd prvej inštancie je povinný zohľadniť skutočnosť, že žalobca od 15.4.2013 nepretržite vykonával prácu pre zamestnávateľa - Mesto Vysoké Tatry, na pracovnej pozícii prednosta mestského úradu. Zároveň musí vziať do úvahy aj celkovú výšku plnenia, ktoré žalobca inkasoval v novom zamestnaní. Zdôrazňujeme, že právny názor odvolacieho súdu, hoci podľa názoru žalobcu nesprávny, je pre súd prvej inštancie v zmysle § 391 ods. 2 CSP záväzný. Žalobca sa ďalej snaží navodiť spojitosť medzi prejednávanou vecou a súčasnou situáciou v súvislosti s vypuknutím pandémie ochorenia COVID-19. Opomína, že dočasná práca pre iného zamestnávateľa slúži iba na preklopenie tohto nepriaznivého obdobia. Následne budú zamestnanci opäť pripravení a ochotní začať pracovať pre svojho pôvodného zamestnávateľa. Žalobca sa však zamestnal ešte v apríli roku 2013 a pracoval pre „nového“ zamestnávateľa až donedávna. Žalobca sa dostavil do miesta výkonu práce na výzvu žalovaného, avšak takmer okamžite ho aj opustil. V nadväznosti na opakované výzvy žalovaného sa následne vyjadril tak, že pracovný pomer s Mestom Vysoké Tatry ukončiť nemieni. Žalobca tak nikdy nebol pripravený ani ochotný opätovne nastúpiť do práce u žalovaného. Naznačená paralela preto pôsobí zavádzajúco.

5. K procesnému návrhu žalobcu doručenému tunajšiemu súdu dňa 19.05.2020 označenému ako návrh na zmenu žalobného návrhu, súd uvádza, že nakoľko podľa jeho obsahu sa nejedná o zmenu žaloby, ale o späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 8.531,07 EUR s prísl., keďže ním zužuje žalobca uplatnený nárok (z pôvodne uplatnenej sumy 86 989,13 EUR s prísl. požaduje priznať už len sumu 78 458,06 EUR s prísl.), pričom o tomto nároku vo výške 8.531,07 EUR s prísl. bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Cpr/16/2017-326 zo dňa 30.11.2018, ktorý v tejto časti žalobu zamietol. Vo zvyšnej časti, t.j. v priznanom nároku na zaplatenie 78 458,06 EUR s prísl. Krajský súd v Žiline predmetný rozsudok tunajšieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ teda vyššie uvedeným procesným návrhom požaduje žalobca, aby predmetom konania bolo jeho právo na zaplatenie sumy 78 458,06 EUR s prísl., nie je k tomu potrebné žiadne osobitné rozhodnutie, keďže po vrátení veci odvolacím súdom bude prvoinštančný súd konať a rozhodovať už len o tomto nároku.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 14.07.2020 uviedol, že Mesto Vysoké Tatry na výzvu súdu stručný prehľad zdaniteľných príjmov žalobcu za obdobie od septembra 2014 do januára 2018 a pravdepodobných zárobkov, ktoré by mesačne dosahoval v predmetnom období u žalovaného. Z priloženej tabuľky jednoznačne vyplýva, že celkový úhrn príjmov žalobcu u ostatných zamestnávateľov prevyšuje celkový úhrn jeho pravdepodobných zárobkov u žalovaného. Napriek tomu, že žalovaný údajne neprideľoval prácu žalobcovi podľa pracovnej zmluvy (s čím zásadne nesúhlasíme), nedošlo u neho k výpadku v príjmovej zložke. Náhrada mzdy v takom prípade nenapĺňa svoj primárny účel, ktorým je kompenzácia straty príjmu. Práve naopak, zjavne slúži na bezdôvodné obohatenie žalobcu na úkor žalovaného. Súd by mal preto uprednostniť zmysel právnej úpravy pred striktným pridrievaním sa jej doslovného znenia a žalobu zamietnuť.

7. Súd v rámci vykonaného dokazovania oboznámil aj s obsahom listín založených v spise, a to najmä s podkladmi zo Sociálnej poisťovne - vymeriavacie základy žalobcu za obdobie od septembra 2014 do januára 2018 + informácia o zmenách stavu individuálneho účtu, dokladmi predloženými Mestom Vysoké Tatry - mzdové listy žalobcu.

8. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že v predmetnom období od septembra 2014 do januára 2018 bol zamestnancom Mesta Vysoké Tatry, na základe výberového konania bol poverený funkciou prednosta mestského úradu mesta Vysoké Tatry. Je to za celé obdobie, ktoré kontinuálne je predmetom tohto sporu. Mzda u žalovaného bola adekvátna jeho vzdelaniu a kvalifikácii, ktorú nadobudol a ktorá bola široká, absolvoval množstvo školení. Čo sa týka toho ďalšieho zamestnania v Tatranskej odpadovej s.r.o. uviedol, že tam ho delegovalo mesto, poslanci mesta, okrem iného bol delegovaný aj do iných spoločností. V tejto spoločnosti, teda Tatranskej odpadovej s.r.o. pôsobil ako

konateľ, hájil záujmy mesta. Tam v jedinej spoločnosti, kde ho delegovalo mesto, poberal odmenu, ďalej bol delegovaný mestom aj do spoločnosti Mestské kultúrne stredisko, tam bol konateľom, je to rozpočtová organizácia, tam žiadnu odmenu nepoberal. Tiež bol delegovaný mestom do Kúpeľov Dr. Guhra v Tatranskej Polianke, kde tiež bol konateľom, tam je to nezisková organizácia riadená štátom, to bolo tiež bez nároku na odmenu. Uviedol, že pokiaľ sa teda má tu hrotiť jeho sociálna situácia, že jeho plat na Meste Vysoké Tatry vo funkcii prednostu okresného úradu vyjadruje vlastne ohodnotenie jeho celkovej činnosti komplexne, teda aj činností, ktoré naozaj vykonával široko aj pre Tatranskú odpadovú, pre Mestské kultúrne stredisko a tiež pre Kúpele Dr. Guhra v Tatranskej Polianke, uviedol, že si myslí, že ich vykonával zodpovedne. Na otázku sudkyne, kedy nastúpil do zamestnania u zamestnávateľa Mesto Vysoké Tatry, odpovedal, že to bolo 15.04.2013. Je zamestnaný u Mesta Vysoké Tatry doposiaľ a pracuje na funkcii šéfa odboru majetku, investícií, regionálnej politiky a projektov. Čo sa týka jeho dochádzky do zamestnania z miesta bydliska, tak dochádza cca 13 km, čo je len cesta do práce. Predtým, pokiaľ pracoval ako riaditeľ pobočky žalovaného v meste Poprad, tak to bolo v rámci mesta, kde má bydlisko. Zdôraznil, že vzhľadom na jeho vzdelanie, ktoré nadobudol aj v zahraničí a ktoré bolo rozsiahle, má záujem pracovať pre banku. Ešte poukázal na skutočnosť, že z titulu jeho funkcie sa zúčastňuje množstva podujatí aj cez víkendy, kde uvedené nie sú zohľadňované v odmenách, resp. je nútený použiť na uvedené účely aj svoje súkromné motorové vozidlo. Žije s manželkou, ktorá dosahuje príjem, iné príjmy už nemá. On si vždy povinnosti plnil, pokiaľ mal aj úvery, splácal ich načas. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, v akej výške mu bola poskytovaná odmena za výkon funkcie v Tatranskej odpadovej spoločnosti, odpovedal, je to od 400 eur brutto mesačne tak, ako je uvedené v doklade zo Sociálnej poisťovne. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či používal z titulu výkonu funkcie konateľa vo všetkých spomínaných spoločnostiach nejaké benefity, odpovedal, že len to, čo je uvedené vo výpise zo Sociálnej poisťovne, nič viac. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či vypláca mesto Vysoké Tatry mimoriadne plnenia, provízie alebo iné osobitné plnenia, či mu vyplátilo mesto za predmetné obdobie mimoriadne plnenia, osobitné plnenia, odmeny, benefity odpovedal, že provízie nie, odmeny, o odmenách rozhoduje primátor mesta po prerokovaní s odborovou organizáciou na základe vopred stanoveného kľúča, zvlášť pre vedúcich zamestnancov a zvlášť pre ostatných zamestnancov. Pripustil možnosť, že v uvedenom období mu boli vyplatené odmeny. Všetky príjmy, ktoré on ale obdržal od zamestnávateľa sú uvedené vo výpise zo Sociálnej poisťovne a vyplývajú z výplatnej pásky. Vždy to bolo v norme a v rozpätí tak, ako dostávali jeho kolegovia na iných pozíciách. Na otázku, aby sa vyjadril, kde konkrétne pracuje jeho manželka a na akej pracovnej pozícii, odpovedal, že manželka je zamestnaná v Sociálnej poisťovni, pracuje ako referentka pre nemocenské poistenie, príjem v takýchto pozíciách je veľmi nízky, nedosahuje ani priemer v rámci hospodárstva SR, je to na dolnej hranici, nedosahuje to ani 1.000 eur v hrubom. Na otázku, či má žalobca nejaké vyživovacie povinnosti odpovedal, že nie. Na otázku, či žije žalobca vo vlastnom byte alebo dome resp., či jedná sa o nehnuteľnosť, ktorá nie je zaťažená úverom odpovedal, že mali na ich bývanie úver, jednak hypotekárny úver a jednak úver zo Štátneho fondu rozvoja bývania, tieto úvery už majú splatené. Na otázku, kedy teda splatili tieto úvery, odpovedal, že to bolo v priebehu obdobia, keď mal nastúpiť pracovať na Mesto Vysoké Tatry.

9. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový a právny stav:

10. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

11. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

12. V tomto konaní uplatňoval žalobca, resp. v štádiu po rozhodnutí odvolacieho súdu predmetom sporu zostal nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu mzdy v celkovej výške 78.458,06 eur v hrubom, vrátane prísľušenstva - úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.10.2014 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.11.2014 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.12.2014 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.1.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.2.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.3.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.4.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.5.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.800 EUR v hrubom od 7.6.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.7.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.8.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.9.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.10.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.11.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.12.2015 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.1.2016 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.2.2016 do zaplattenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.3.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.4.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.5.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.6.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.7.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.8.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.9.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.10.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.11.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.12.2016 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.1.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.2.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.3.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.4.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.5.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.6.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.7.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.8.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.9.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.10.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.11.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.000 EUR v hrubom od 7.12.2017 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 2000 EUR v hrubom od 7.1.2018 do zaplattenia, vo výške 5,00% ročne zo sumy 258,06 EUR v hrubom od 7.2.2018 do zaplattenia.

13. Žalovaný v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce (úprava moderačného práva) žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu, t.j. nepriznať žalobcovi náhradu mzdy za celé žalované obdobie. Okrem iného žalovaný uviedol, že žalobca od 15.04.2013 vykonáva prácu v pracovnom pomere pre zamestnávateľa Mesto Vysoké Tatry na pozícii prednosta mestského úradu a po nadobudnutí právoplatnosti medzitémneho rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 10C/80/2011-49 zo dňa 02.10.2013, a to dňa 22.08.2014 žalobca sa na miesto, kde vykonával naposledy prácu v mesiaci august 2014, nedostavil. Mal za to, že nebol povinný vyzývať žalobcu, aby sa na pracovisko dostavil, resp. oznámiť mu, že je pripravený pridelovať mu prácu.

14. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vyhlásený v tomto spore zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, súčasne vo svojom rozhodnutí vyslovil svoj právny názor, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci pri posudzovaní dôvodnosti návrhu žalovaného na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru žalovaného za obdobie presahujúce 12 mesiacov, nakoľko nezohľadnil aj sociálnu funkciu náhrady mzdy za toto obdobie, ktorá vyžaduje skúmanie a posúdenie celkovej sociálnej situácie zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, pre ktoré posúdenie je tiež potrebné zistiť aj to, či sa žalobca zamestnal u iného zamestnávateľa (na ktorú skutočnosť žalovaný navrhol vykonať dokazovanie vyžiadanim dokladov, príp. informácií zo Sociálnej poisťovne). Odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/125/2018 zo dňa 26.03.2019, v zmysle ktorého súd pri posudzovaní sociálnej situácie zamestnanca vezme do úvahy všetky okolnosti majúce vplyv na zaistenie zabezpečenia životných potrieb zamestnanca a rozhodnutie v tejto otázke bude vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych jedinečných skutkových okolností v každej prejednávanej

veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie je viazaný týmto právnym názorom odvolacieho súdu v súlade s ustanovením §391 ods. 2 CSP. Zároveň odvolací súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať v zmysle ustanovenia § 391 ods. 3 CSP, a to predovšetkým súd I. inštancie vytýči pojednávanie, na ktorom opätovne posúdi uplatnený nárok žalobcu, vykoná dokazovanie výsluchom strán a listinnými dôkazmi, opätovne rozhodne vo veci samej.

15. Z hľadiska zistenia skutkového stavu súd mal za to, že bolo dôvodné vykonať dokazovanie v zmysle návrhu žalovaného o pracovných aktivitách žalobcu po neplatnom skončení pracovného pomeru, resp. o výške ním dosahovaného príjmu v predmetnom období, nakoľko uvedené skutočnosti sa nepochybné odrážajú v sociálnej sfére žalobcu, ovplyvňujú jeho sociálnu situáciu a preto sú relevantné pri posúdení jeho nároku na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, a to z hľadiska, či takýto nárok plní sociálnu funkciu, resp. či nejde o zneužitie práva či nedôvodné zvýhodňovanie zamestnanca.

16. V prvom rade bolo nevyhnutné vymedziť konkrétne časové obdobie v nadväznosti na využitie moderačného práva v zmysle § 79 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobcu zo strany žalovaného došlo oznámením žalovaného doručeným žalobcovi dňa 23.03.2011, v nadväznosti na to žalobca listom zo dňa 24.03.2011 adresovaným žalovanému oznámil mu, že trvá na ďalšom zamestnávaní a okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné. V konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I sp.zn. 10C/80/2011 bolo právoplatne rozhodnuté (medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.06.2014) o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu zo strany žalovaného, zároveň už je právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.11.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.10.2019 o priznaní náhrady mzdy žalobcovi titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie 12 mesiacov (od 24.03.2011 do právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu žalovaným, t.j. do 22.08.2014) v rozsahu 38.595,72 eur, avšak v časti uplatnenej náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov doposiaľ nie je právoplatne rozhodnuté.

17. Z výpovede žalobcu na pojednávaní vyplynulo, že v žalovanom období uplatneného nároku na náhradu mzdy v tomto spore, t.j. september 2014 - január 2018 bol zamestnancom mesta Vysoké Tatry, bol poverený funkciou prednostu mestského úradu Mesta Vysoké Tatry, a to kontinuálne za celé obdobie, ktoré je predmetom sporu. Jeho mzda u žalovaného bola adekvátne jeho vzdelaniu a kvalifikácii. Čo sa týka toho ďalšieho zamestnania v Tatranskej odpadovej s.r.o., tam ho delegovalo mesto, pôsobil tam ako konateľ, okrem iného bol delegovaný aj do iných spoločností. Tam však ako v jedinej spoločnosti, kde ho delegovalo mesto, poberal odmenu, odmena bola vo výške od 400 eur brutto mesačne tak, ako je uvedené v doklade zo Sociálnej poisťovne. Ďalej bol delegovaný mestom aj do spoločnosti Mestské kultúrne stredisko, kde bol konateľom, tam žiadnu odmenu nepoberal. Tiež bol delegovaný mestom do Kúpeľov Dr. Guhra v Tatranskej Polianke, kde tiež bol konateľom, tiež bez nároku na odmenu. Jeho plat na Meste Vysoké Tatry vo funkcii prednostu okresného úradu vyjadruje ohodnotenie jeho celkovej činnosti komplexne, teda aj činností, ktoré vykonával aj pre Tatranskú odpadovú s.r.o., pre Mestské kultúrne stredisko a tiež pre Kúpele Dr. Guhra v Tatranskej Polianke. Všetky príjmy, ktoré obdržal od zamestnávateľa, sú uvedené vo výpise zo Sociálnej poisťovne a vyplývajú aj z výplatnej pásky. Do zamestnania u zamestnávateľa Mesto Vysoké Tatry nastúpil dňa 15.04.2013, je tam zamestnaný doposiaľ, aktuálne pracuje vo funkcii šéfa odboru majetku, investícií, regionálnej politiky a projektov. Iný príjem nemá. Dochádza do práce z miesta bydliska cca 13 km, len cesta do práce. Ako riaditeľ pobočky žalovaného v meste Poprad, tam to bolo v rámci miesta jeho bydliska. Z titulu jeho funkcie zúčastňuje sa množstva podujatí aj cez víkendy, kde uvedené nie je zohľadňované v odmenách, resp. je nútený použiť na uvedené účely aj jeho súkromné motorové vozidlo. Žije s manželkou, ktorá je zamestnaná v Sociálnej poisťovni, pracuje ako referentka pre nemocenské poistenie, jej príjem nedosahuje ani priemer v rámci hospodárstva SR, nedosahuje ani 1.000 eur v hrubom. Povinnosti si vždy plnil, pokiaľ mali úvery - úver na bývanie a úver zo Štátneho fondu rozvoja bývania, splácal ich načas, tieto úvery sú už splatené, splatili sa v priebehu obdobia, keď nastúpil pracovať na mesto Vysoké Tatry.

18. Zo mzdových listov vystavených zamestnávateľom žalobcu - Mesto Vysoké Tatry v predmetnom období september 2014 až január 2018 súd mal preukázané, že hrubá mzda žalobcu bol nasledovná:

rok 2014: september - vo výške 1168,52 eur, október - vo výške 1568,50 eur, november - vo výške 1748,50 eur, december - vo výške 1468,52 eur, spolu rok 2014 : 6254,04 eur, mesačný priemer : 1563,51 eur, rok 2015: január - vo výške 1480,50 eur, február - vo výške 1480,50 eur, marec - vo výške 1480,51 eur, apríl - vo výške 1480,52 eur, máj - vo výške 1780,50 eur, jún - vo výške 1680,50 eur, júl - vo výške 1689,02 eur, august - vo výške 1689,01 eur, september - vo výške 2289,02 eur, október - vo výške 1689,02 eur, november - vo výške 2589,02 eur, december - vo výške 1689,01 eur, spolu rok 2015 - 21 017,13 eur, mesačný priemer : 1751,43 eur, rok 2016: január - vo výške 1721,00 eur, február - vo výške 1721,02 eur, marec - vo výške 1819,01 eur, apríl - vo výške 2319,00 eur, máj - vo výške 2119,00 eur, jún - vo výške 1819,00 eur, júl - vo výške 1819,01 eur, august - vo výške 2419,01 eur, september - vo výške 1819,02 eur, október - vo výške 2319,01 eur, november - vo výške 3119,02 eur, december - vo výške 2319,03 eur, spolu za rok 2016: 25 332,13 eur, mesačný priemer: 2111,01 eur, rok 2017: január - vo výške 1854,50 eur, február - vo výške 2154,50 eur, marec - vo výške 1854,50 eur, apríl - vo výške 1854,50 eur, máj - vo výške 3154,50 eur, jún - vo výške 1854,52 eur, júl - vo výške 1854,52 eur, august - vo výške 2154,52 eur, september - vo výške 1891,60 eur, október - vo výške 2191,61 eur, november - vo výške 2591,60 eur, december - vo výške 1891,61 eur, spolu za rok 2017 : 25 302,48 eur, mesačný priemer : 2108,54 eur, rok 2018: január - vo výške 1899,02 eur.

19. Uvedené skutočnosti mal súd preukázané aj z oznámenia Sociálnej poisťovne - informácia o zmenách stavu individuálneho účtu poistenca za predmetné obdobie, z ktorého zistil novú relevantnú skutočnosť, že žalobca dosahoval súčasne príjem u ďalšieho zamestnávateľa v súlade s výpoveďou žalobcu na pojednávaní, a to Tatranská odpadová spoločnosť s. r. o. Žakovce, konkrétne v rámci predmetného obdobia uplatňovaného nároku na náhradu mzdy od 05.07.2017 až do 31.01.2018, kde vymeriavací základ pre účely poistného bola suma 400 eur mesačne.

20. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd má za to, že sociálna situácia žalobcu bola preskúmaná v dostatočnom rozsahu, pričom je zrejmé, že žalobca u iného zamestnávateľa, resp. zamestnávateľov dosahoval za predmetné obdobie príjem na porovnateľnej úrovni, resp. v určitom období aj vyšší ako u žalovaného, konkrétne v roku 2016 už žalobca dosiahol priemerný hrubý mesačný príjem vo výške 2.111,01 eur, v roku 2017 priemerný hrubý mesačný príjem vo výške 2.108,54 eur, keď od 05.07.2017 pribudla odmena od ďalšieho zamestnávateľa Tatranská odpadová s.r.o. Žakovce v rozsahu 400,- mesačne v hrubom. Z uvedeného vyplýva, že v roku 2017 hrubý mesačný príjem žalobcu presahoval príjem, ktorý by žalobca dosahoval u žalovaného o cca 500,- eur. Táto skutočnosť sa nepochybne odvíja od aktívneho prístupu žalobcu, vynaloženého úsilia, jeho schopností, znalostí a skúseností, t.zn. žalobca vlastným pričinením získal uvedené zamestnanie, v ktorom v predmetnom období dosahoval uvedený príjem, z ktorého mal podľa názoru súdu k dispozícii dostatok peňažných prostriedkov na úhradu výdavkov na zabezpečenie svojich potrieb či plnenie svojich záväzkov, napr. úver na bývanie a úver zo Štátneho fondu rozvoja bývania v predmetnom období splatil v celom rozsahu. Pokiaľ žalobca poukázal na skutočnosť, že príjem od zamestnávateľa Mesto Vysoké Tatry zohľadňuje, resp. zohľadňoval jeho pôsobenie aj v iných subjektoch, kde bol delegovaný týmto zamestnávateľom, súd má za to, že z hľadiska predmetu sporu nejde o relevantnú skutočnosť, nakoľko súd skúma objektívne dosiahnutý príjem žalobcu a nezaobrá sa konkrétnou náplňou práce, resp. využitím pracovného času, napr. výkon práce nadčas nepochybne bol zahrnutý aj v príjme žalobcu u žalovaného. Rovnako je nepochybné, že z uvedeného príjmu bolo možné uhrádzať aj cestovné výdavky spojené s cestou do zamestnania z miesta jeho bydliska - vzdialenosť 13 km nepredstavuje mimoriadne závažnú odchýlku pri posudzovaní otázky dochádzania do zamestnania v rámci Slovenskej republiky, a to ani z pohľadu dĺžky trvania cesty, ani z pohľadu vynaložených cestovných výdavkov. Žalobca žije v spoločnej domácnosti s manželkou, ktorá je taktiež zamestnaná a dosahuje príjem do 1.000,- eur v hrubom, teda tiež sa podieľa na hradení výdavkov na spoločnú domácnosť. Preto súd dospel k záveru, že náhrada mzdy by v tomto prípade u žalobcu v žiadnom prípade neplnila svoju sociálnu funkciu.

21. Vzhľadom na uvedené a pri zohľadnení kritéria sociálnej funkcie náhrady mzdy súd dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný domáhal sa nepriznania náhrady mzdy žalobcovi za obdobie presahujúce 12 mesiacov v celom rozsahu za využitia moderačného práva v zmysle § 79 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd dospel k záveru, že jeho obrana je dôvodná. Súdom je toho názoru, že nebolo možné uvažovať o znížení náhrady mzdy vzhľadom na zistený skutkový stav, ktorý vyplynul z výsluchu žalobcu, mzdových listov od zamestnávateľa žalobcu Mesto Vysoké Tatry či oznámenia Sociálnej poisťovne, nakoľko žalobca mal z dosiahnutého príjmu uspokojené svoje potreby, nevyplýval žiaden nedostatok či strádanie. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda žalobu o

zaplatenie sumy 78.458,06 eur spolu s príslušenstvom - úrokom s omeškania, ako je špecifikované vo výroku tohto rozsudku zamietol, čím je vyčerpaný celý predmet tohto konania.

22. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, nakoľko žalovaný bol v spore úspešný v rozsahu 100%, keďže súd v konečnom dôsledku žalobu zamietol v celom rozsahu - uplatnený bol žalobcom nárok na náhradu mzdy v celom rozsahu titulom náhrady mzdy vo výške 86.989,13 eur, z ktorej sumy časť náhrady mzdy vo výške 8.531,07 v hrubom s prísl. bola zamietnutá rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 3Cpr/16/2017-326 zo dňa 30.11.2018 (odvolanie nebolo podané, t.č. právoplatne rozhodnuté) a časť náhrady mzdy vo výške 78.458,06 v hrubom s prísl. bola zamietnutá týmto rozsudkom.

23. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Ružomberok.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.